

kunde; og vilde fastholde den samme Stilling for Rigsdagen i Forhold til Kirken, som tidligere havde tilkommet den lovgivende Magt ligeoverfor Kirken. Man kunde nemlig ikke forudsætte, at Medlemmerne af Rigsdagen, ligesom de vare politisk berettigede, ogsaa skulde være kirkelig berettigede, og man vilde give Kirken Ret til en fri Udvikling; man vilde, at Kirken til en vis Grad skulde bestyre sig selv, men det forudsætter, at Bestyrelsen blot skeer ved Kirkens Medlemmer. Det er altsaa Forholdet, og nu staae vi her ligeoverfor Spørgsmaalet om, hvad vi skulde gjøre i Mellemtiden. Da vi nu efter Grundloven ikke kunne indrømme Hans Majestæt Kongen Ret til alene at afgjøre kirkelige Forfatningsspørgsmaal, saa maae vi af Nødvendighed, indtil Videre, indtil Løstets Udfrielse finder Sted, benytte Rigsdagens Medvirkning i saadanne Sager, om vi end gjøre det under Tøvelsen af, at der er noget Utilfredsstillende deri, og at Forholdet først vil faae sin rette Form, naar Løftet i § 80 er indfriet. Men herved gjælder det nu om, det, hvorpaa min ærede Sidemand hentydede, at man under disse Forhold skarpt seer til, at man ikke under Forfatningsbegrebet indblander, hvad der ikke strengt hører dertil; hvad han vil, er det Samme, som ogsaa jeg kunde have ønsket fastholdt af den høitærede Minister, ligesom det tidligere blev fastholdt af hans Forælder, den nuværende Konseilspræsident, at der er ikke Tale om en Forfatnings sag ved Bestemmelse om, hvorledes Kirker og Kirkegaardene kunne benyttes af den samme Menighed og af Geistlige, der ere indsatte efter de samme Regler, men at dette er en reen administrativ Sag. Det var derpaa, at min ærede Sidemand pegede hen som Forsvar for, at Anordningsformen her ikke blot var berettiget, men ogsaa foreft; dertil slutter jeg mig, og jeg har allerede, da denne Sag forrige Gang var under Behandling, udtalt, at jeg troer, at ligeledes i Analogi med, hvad der tidligere er skeet, der Bestemmelsen om, hvorledes Kirkerne skulle benyttes, paa hvilken Maade og efter hvilke Regler, og om hvorledes Præsterne indbyrdes skulle ordne deres kirkelige Virksomhed og dertil benytte Kirkerne, en saadan, som maa

træffes ad administrativt Vel, og jeg kan derfor ikke Andet end stemme imod Loven.

Da ikke Flere begjærede Ordet, fattedes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges med 29 Stemmer mod 4.

Frolund: Jeg tillader mig at foreslaae Medsættelsen af et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Ved den derpaa foretagne Afstemning vedtoges dette Forslag med 26 Stemmer mod 1.

Man gif derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen: Anden Behandling af Udkast til Lov om, fra hvilken Dag Kolonialloven for de dansk-vestindiske Øer af 27de November 1863 træder i Kraft. (Første Behandling findes i Tidenden Sp. 94 ff.)

Der var ikke til denne Behandling fremkommet noget Indbringsforslag. Sagen i sin Heelhed fattedes under Forhandling.

F. Nielsen: Jeg kan ikke troe, at det er rigtigt, naar det ærede Udvalg i sin Motivering . . .

Formanden: Det ærede Medlem tager feil; det er Kolonialloven, der er under Forhandling.

F. Nielsen: Jeg beder om Forlæbelse.

Da Ingen begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved Lovforslaget (see Tilleg A. Sp. 447—48) og dets Overgang til tredje Behandling vedtoges eenstemmig med 35 Stemmer.

Formanden: Jeg skal hermed slutte Forhandlingerne for idag og opgive Dagsordenen for næste Møde, paa Mandag Kl. 1 1/2. Den vil være . . .